

GREGG HURWITZ

V JEDNOM OHNI

TALPRESS

V jednom ohni

Vyšlo také v tištěné verzi

Gregg Hurwitz

V jednom ohni – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Gregg Hurwitz v nakladatelství TALPRESS:

ROMÁNY SE SIROTKEM X

Sírotek X

Pan Nikdo

Hlavou proti zdi

Cesta z temnoty

ROMÁNY PRO MLÁDEŽ

Invaze ženců

Poslední naděje

V
J E D N O M
O H N I

Gregg Hurwitz

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Všechny postavy, organizace a události popsané v románu jsou buď dílem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Copyright © 2020 by Gregg Hurwitz

Translation © 2020 by Petr Miklica

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-742-1

ISBN e-knihy: 978-80-7197-876-3

*Mým rodičům Alfredovi a Marjorie Hurwitzovým.
Čím jsem starší,
tím více oceňuji
hloubku toho, co mi dali.*

1

Hrůza

Průmyslové posuvné dveře se neochotně otevřely. Dovnitř vtrhla vlna ostrého alpského vzduchu, který s sebou nesl zviřený příval sněhu a ochraptělé výkřiky. „Haló – krucifix – pomozte mi někdo! Je to s ním zlý. Vážně je to s ním – ježišikriste, prober se, Grante. Prosím vás, musíte... Pomozte mi někdo!“

Z mlhavého bíla se vynořil Terzian, který vlekl do čekárny svého poraněného druha. Grantova hlava byla nakloněná na bok a paže přehozená kolem Terzianova krku bezvládně visela. Špičky gumových bot kreslily šmouhy na nemocničních dlaždicích a vydávaly v nepravidelných intervalech pisklavé zvuky.

Sestra z příjmu vyskočila ze židle a už natahovala ruku ke komunikátoru, aby probrala doktorku Patelovou, která odpočívala na pohotovostním pokoji. Zařízení pro poskytování urgentní péče mělo k dispozici šest lůžek, dvě sestry a jednu ambulanci lékařku, která se právě nacházela uprostřed své osmačtyřiceti-

hodinové směny. Personálně poddimenzovaný provoz mezi jezerními rekreačními areály Big Bear a Arrowhead sloužil do-
brodružným jedincům, kteří přišli k újmě vinou vrtochů počasí
nebo své vlastní hlouposti. Potrhané křížové vazy od nepoddaj-
ných lyží, loketní kosti rozdrcené po ztrátě rovnováhy na náledí,
klíční kosti polámané o volant – tohle byly ty každodenní úrazy,
s nimiž se potýkali mezi těmito ošlehanými stěnami.

Grantovo poranění vypadalo mnohem vážněji.

Sestra z příjmu vyběhla zadem ven ze svého pracoviště a Jen-
na, hlavní sestra, jim spěchala v ústřety s pojízdným lůžkem.
Doktorka Patelová klusala za ní a dlaní si držela stetoskop na
prsou, aby se nekýval sem a tam. I když se jí z víček teprve od-
lepoval spánek, působila dojmem, že už je připravená vrhnout
se do práce. Přes ramena měla přehozené rukávy tyrkysové
pracovní kombinézy.

„Položíme ho do vodorovné polohy, rychle,“ nařídila a vy-
lovila z kapsy malou diagnostickou svítilnu.

Sestry dorazily k pacientovi a ten sklouzl z Terzianova rame-
ne do jejich náručí. Uložily ho na lůžko. Ačkoliv dveře už byly
zase zavřené, chodbou dál vířil listopadový vzduch s vůní bo-
rovic.

Doktorka Patelová začala rychle vyštěkávat otázky: „Jak se
jmenuje?“

„Grant. Grant Merriweather.“

„A vy jste?“

„Terzian. Jeho kamarád.“

„Co se stalo?“

„Řídil, ztratil kontrolu – rozbředlý sníh – a... a... pak jsme
přeletěli přes ten převis, tam vzadu...“ Roztřeseným prstem
ukázal skrz stěnu. „Narazili jsme do stromu a takhle dopadl.
Musel jsem ho vytáhnout ven. Ještě, že to k vám bylo tak blízko.
Je to jako zázrak.“

„Levá zornice rozšířená a nereaguje.“ Patelová zhasla svítil-
nu. „Epidurální hematoma.“

„Moment – cože? Co to znamená?“

„Má krvácení do mozku. Je tam příliš velký tlak. Musíme ho vzít na CT – hned.“

„Musíte ho zachránit. *Musíte* ho zachránit.“

Kolečka pojízdného lůžka rachotila a všechny tři ženy ve vleku s Terzianem běžely do vedlejší místnosti, kde strčili tělo Granta Merriweathera do mohutného bílého tunelu. Tělo se začalo vzpírat, svaly napínat, končetiny natahovat. Jeho roztažená zornička působila nelidským dojmem, jako přepůlená skleněnka, kterou někdo použil místo oka vycpaného zvířecího exempláře.

Do uklidňujícího vrnění přístroje si Terzian prudkým pohybem sundal bundu. Dlouhé rukávy u trička měl zmáčené potem. Přeshlápl z nohy na nohu a stáhl si oba rukávy níž, aby se trochu odlepily od paží. Pot mu pokryl také čelo a těžce dýchal. Tady, více než 2 kilometry nad hladinou moře, bych vzduch řidší a on těžce lapał po dechu.

Jenna mu položila ruku na záda. „Dobře se o něj postaráme.“

Doktorka Patelová stála u monitorů a prohlížela si snímky. „Máme posun mimo osu, mozek je natlačený na pravou stranu. Sheilo, zavolej letecký převoz. Musíme ho dostat na mozkovou chirurgii – Cedars, nebo UCLA.“

„Počkejte, nemůžete ho odvézt,“ zarazil se Terzian. „Nemůžete ho *vzít* pryč.“

Patelová si ho nevsímala. „Jenno, podejte mi chirurgickou vrtačku.“

Jenna zaváhala. „Chcete provést kraniotomii? Jsme tu na to zařízení?“

„Ne. Ovšem jestli ten tlak částečně neodlehčíme, tak to do města nezvládne.“ Tmavé oči Patelové se stočily k Terzianovi. „A jeho odveďte ven. Pane, musíte za dveře.“

Ale Jenna už byla pryč.

„Probere ho to?“ zajímal se Terzian.

„Mohlo by. Ven, prosím vás, pane. Musíme se postarat o vašeho přítele.“

Terzian prošel lítačkami pozadu ven a Jenna vtrhla dovnitř

s chirurgickou vrtačkou. Podala ji lékářce a pak zaútočila zdravotnickými nůžkami na Grantovo triko, aby mu odkryla prsa – pro případ, že by ho museli resuscitovat. Když začala vytahovat jednu nohavici jeho džínsů vzhůru, Patelová ji okřikla: „Moment. Tohle musí počkat. Podržte mu hlavu.“

Doktorka nasadila kostní vrták a pak ho umístila tři centimetry nad levé ucho. Motorek se rozeběhl a během chvilky prorazil vrták otvor do temenní kosti.

Krev se řinula ven a Grantova víčka se rozechvěla. Začal hekat a jeho hekání neustávalo. „P– prosím...“ mumlal.

Jenna začala stahovat Grantovi triko a ruka jí bezděčně vyletěla k ústům. „Doktorko? Paní doktorko?“

Patelová se podívala dolů, na zranění, která měl Grant rozseta po hrudníku a po břiše. Další lesklá místa s rozšklebenou tkání se nacházela na viditelné části jeho stehna.

Ozvalo se skřípnutí dveří a dovnitř vpadla Sheila. „Už sem letí vrtulník z...“ Zaregistrovala výraz obličeje Patelové. Postavila se na špičky a zahleděla se na pacienta. Najednou se jí nedostávalo slov.

„Tenhle muž neměl autonehodu,“ pronesla pomalu Patelová. „Někdo ho mučil.“

„Prosím,“ mumlal dál Grant. „Za– zastavte to.“

Znovu vrzly dveře.

Vedle Sheilina ramene se objevil temný stín.

Na zlomek sekundy všechny ženy ztuhly, jako by se bály pohnout. Pak se otočily všechny naráz.

Terzianova pistole s tlumičem vydala tři tiché zvuky. V jeho obličeji se neobjevil sebemenší náznak rozčilení. Zbraň v ruce se mu ani nezachvěla, hlaveň teď mířila Grantovi do rozkroku. V každém podpaží na jeho tričku byly patrné pŕlměsíce potu – mít pod kontrolou dospělého muže, když přitom manipulujete s elektrickými kabely a svorkami, přece jen vyžaduje jistou míru úsilí.

Terzianovy rukávy se nadouvaly přes mohutná předloktí a odhalovaly místa, kde si vyryl do kůže jakési znaky. Skarifikační

proces zanechal v pokožce přesné otisky. Růžově zbarvené ornamenty vystupovaly z temně hnědé kůže jako horský hřeben a ve staroanglickém písmu tu byla vyvedena jeho přezdívka: THE TERROR. HRŮZA.

Ted' už nic nehrál, mluvil tak, jak pro něj bylo typické. Měl přízvuk, vyslovoval široce otevřené samohlásky a měl zvláštní měkká *r*.

„Řekni mi to jméno,“ pronesl klidně. „Nebo to celé začne nanovo. Jen to bude horší.“

Grant si přiložil z boku k hlavě dlaň, jako by tomu odmítal věřit. Pak se podíval na svou ruku, ulepenou a tmavou.

„To jméno,“ zopakoval Terzian.

Grant zamrkal, oči měl plné slz. Pak se ozvalo roztřesené vydechnutí, zvuk porážky. „Můj bratranec,“ vypadlo z něj. „Max Merriweather.“

Terzian vystřelil do otvoru, který pro něj před chvílí vyhloubila doktorka Patelová.

Potom odšrouboval tlumič ze závitu hlavně a strčil si ho do kapsy. Sehnul se a zvedl z podlahy svou bundu. Kdesi v dálce se ozýval přes kvílení větru sotva slyšitelný zvuk helikoptéry.

Natáhl si bundu, překročil mrtvoly a prošel lítačkami ven.

2

Záhady, které nedokázal rozluštit

Na Fuller Street, v místě, kde začíná stezka vedoucí do kaňonu Runyon, Max Merriweather spojil ruce za zády a naklonil se dopředu, aby se protáhl v kříži. Třiatřicet let si už vybíralo svou daň. Kolem byla spousta turistů, homosexuální páry i agresivně vysportované maminy, lidé venčící psy i náhodné celebrity v předimenzovaných tmavých brýlích a čepicích naražených do očí, které je měly skrýt přes světem. Na západě se slunce pomalu ukládalo za obzor, zakryté hradbou mraků. Zářivá, do fialova přecházející červeň, dodávala západu slunce teplý nádech.

Čím byl starší, tím častěji jako by mu život předkládal záhady, které nedokázal rozluštit. Bojoval s návaly práce. Ukládal si peníze stranou. A pak tu byla Violet.

O dva roky a sedm měsíců později ještě stále nedokázal myslet na Violet bez toho pocitu v prsou, bez toho píchnutí v měkké tkáni.

Věděl, že se mu všechna ta zátěž vepsala do tváře, do svalových pletenců v ramenou, do ztuhlosti zad. Ostatní se na něj teď dívali, jako kdyby ani nechtěli, aby se k nim přiblížil. A on jim to nevyčítal. Ani on sám by se k sobě nehrnul.

No ano. Jak říkal jeho táta: *spousta lidí to zvládá líp s větší náloží.*

Vánek s sebou nesl vůni šalvěje a horských křovin, prašné aroma pohoří Santa Monica Mountains, kde můžete uniknout asfaltu i zplodinám aut. Max se vydal vzhůru po stezce. Došel k bezdomovci, který byl zavrtaný asi do pěti pokrývek. Na první pohled jako by vyrůstal z podezdívky plotu, organismus skládající se z potrhaných kartonů, cárů ložního prádla a špinavých fleků na kůži. Z vetché pokrývky vyčuhovaly nateklé nohy. Jeho kůže měla stejnou barvu jako látka a hlína kolem. Nohy měl holé, chodidla popraskaná jako otlučený kus umělé hmoty. Vedle něj ležel stočený kříženec pitbulla, čumák zjizvený jako příď staré lodi – zřejmě ho někdo zachránil z kolotoče psích zápasů.

Muž zachrastil pár drobnými v ožvykaném šálku z řetězce Fatburger. „Pomůžete bližnímu v nouzi?“

„Všichni to máme těžký, příteli,“ odpověděl Max.

Muž vědoucně pokýval hlavou. „Svatá pravda.“

Max se klusem vydal vzhůru stezkou a prodíral se davem, který tu býval po ukončení pracovní doby pravidelně. Mrňaví psi nějaké designérky klusali na vodítkách zdobených drahými kameny. Ze sluchátek Beats vyřvávala Rihanna. Skupina mladých mužů připomínala lví smečku. Vlasy měli sestříhané, jako kdyby vypadli ze seriálu *Šilenci z Manhattanu*, a až zbytečně nahlas cosi dojednávávali přes své mobily. Manželský pár se stříbrem prokvetlými vlasy se držel za ruce a nevypadal ani náhodou tak spokojeně jako jiné páry, které Max vídal v televizních reklamách.

Došel až do místa, kterému se říkalo Bod inspirace, a zahleděl se dolů, směrem, kde se před ním o několik kilometrů dál směrem na jihovýchod rozprostíralo panorama centra. Zakrslý

křovinatý podrost v popředí rámoval rozšiřující se velkoměsto. Obrázek Los Angeles v celé jeho expanzivní kráse.

Violet tenhle pohled vždycky milovala. A teď k ní byl nejbliž, jak to jen šlo.

Kolem něj se protáhla jakási maminka s terénním kočárkem. Vypadal natolik outdoorově, že ho klidně mohla vyvinout americká armáda. Zpoza tmavé sítky vykukovalo mimino a Max se rychle otočil.

Dolů běžel ještě usilovněji.

Jak míjel bránu, slyšel, jak bezdomovec opět rachotí svými pár mincemi a volá cosi na smečku mladíků.

Nejhlasitější z celé party si přitiskl telefon k hrudníku. „Přestaňte všechny otravovat, člověče. Jste k smíchu.“

„Tak mi pomozte, abych k smíchu *nebyl*,“ odpověděl ten muž.

Mladík se rozesmál, bílé zuby mu zasvítily, a pak na něj ukázal prstem: „Hezkej pokus, příteli. Vážně hezkej.“

Za chvíli Max kráčel po ulici, kde nechal zaparkované auto, Chevrolet TrailBlazer s rezavými fleky, které si prožíraly cestu až do podběhů kol. Musel nastoupit dveřmi spolujezdce, protože na straně řidiče je nějaký vandal zničil natolik, že se nedaly otevřít.

Malou chvíli poseděl s rukama na volantu. Přemýšlel o bezdomovci u plotu, na bolavé praskliny na chodidlech jeho zčernalých nohou. *Tak mi pomozte, abych k smíchu nebyl.*

Nastartoval motor vozu, ale nedařilo se mu přehodit volič na automatické převodovce do polohy „drive“.

Spousta lidí to zvládá líp s větší náloží.

Poraženecky vypnul motor a přešel přes středovou konzoli. Pak se vydal zpět k horské stezce.

Za tři minuty byl zpátky.

Bosý.

Z kufru vozu vytáhl špinavé ponožky a pracovní boty, odřené od příležitostných prací na stavbě. Když se znovu uvelebil za volantem, ozvalo se z přihrádky cinknutí mobilu.

Otevřel své pravěké „věčko“, které si pořídil ve chvíli, kdy už nestačil splácet iPhone.

Čekala tam na něj SMS od táty: TVÉHO BRATRÁNKA GRANTA VČERA VEČER NĚKDO ZABIL. ASI BYS TO MĚL VĚDĚT.

Max sklonil hlavu, párkrát se zhluboka nadechl a rukou přitom svíral mobil. Pak silou vrazil páku převodovky do polohy „D“, aniž by dbal naříkání rychlostní skříně, a vydal se vstříc tomu, co mu ještě měl přinést tenhle den.

Když Max dorazil ke svému bytu na poslední ulici v Culver City, která ještě nebyla postižená gentrifikací, došlo mu, že vlastně o ničem nic neví.

Víceméně to tak vypadalo. Ale jestli je to pravda, znamenalo to, že si nemusí – a že si ani tehdy nemusel – dělat starosti s těmi nesmysly, které mu Grant vykládal o dva měsíce dřív.

Vybavil si tu scénu tak jasně, jak se vybavují nepříjemné vzpomínky. Zlatý hoch Grant, pýcha rodiny Merriweatherových, poprvé poctil návštěvou Maxův zanedbaný byt ve druhém patře. V obleku za tisíc dolarů stál na ošlapaném koberci, aby si nemusel sednout na gauč plný skvrn. Grant, o jehož skvělých činech a úspěších Max slyšel pokaždé, když se jednou za čas sešel z někým z rodiny. Grant, soudní revizor účtů, držitel mezinárodní auditorské certifikace, specialista na stanovení hodnoty firem, vyšetřování finančních podvodů, hospodářskou kriminalitu a bůhvíco ještě, který svou úředně ověřenou parafou podepisoval i pitomé rodinné pohlednice k Vánocům. Grant, specializovaný vyšetřovatel případů zneužívání úřední moci, který cupoval účetnictví na příkaz pojišťoven, policie, návladních, bank, soudů, státních regulačních orgánů i příležitostných soukromých osob. Grant, mistr nedbalé elegance – výrazná brada, naleštěné polobotky a dokonalý sestřih. „Preciznost je můj obor,“ vykládal Maxovi při nejedné příležitosti. A doopravdy, jak tak ležel na svém ubohém gauči, všiml si Max, že by se snad dokázal o puky bratránkových kalhot i porazit.

Grant mu podal kanárkově žlutou obálku a řekl: „Kdyby se mi cokoliv stalo, zavolej na to číslo uvnitř.“

Max odpověděl: „Tuhle repliku z Hitchcocka myslíš vážně?“
„Smrtelně vážně.“

Max nasucho polkl a vydechl: „Čí je to číslo?“

„Jedné reportérky z *L.A. Times*. Nesmíš to svěřit nikomu jinému. Slib mi to.“

„Co je to s tebou, Grante?“

Grant se zasmál. „Nic. Nic se mi nestane. Hele, dělám teď takový těžší váhy. Ale už mám s těmahle lidma ze stínů jistý zkušenosti. Jenom chci vědět, že mám...“ Odmlčel se, nebylo pochyb, že se svou pověstnou precizností vybírá následující výraz. „Pojistku. Pro případ, že bych jednoho dne obrátil špatnej kámen. K takový věci se ty nedostaneš, v tý svý...“ Další pauza, která má zaručit přesné slovo. „Branži. Ale jak jsi sám říkal, už jsi takovýhle věci viděl ve filmech.“

Ve filmech, pomyslel si Max, tyhle věci vždycky dopadnou stejně. Hrdina si připravuje složku pro případ, že by se ho někdo pokusil sejmout v temné uličce. Pak hrdinně vyřeší nějakou tu konspiraci, převezte ty špatné a zachrání lidstvo. A nikdo si nikdy nevzpomene na toho ubožáka, co má v ruce pojistku v podobě obálky.

Tohle ovšem nebyl žádný film, a jestli se Max v reálném životě něco naučil, tak to, že to nikdy nedopadne tak dobře, jako v těch blbostech v kině.

Podíval se na díry na kolenou svých ošoupaných džínsů a na piliny, které se pořád držely ve vybledlých záhybech bavlněné látky. „Já ti nevím, chlape. Plášť a dýka, to vážně není můj oblíbenej dramatickej styl.“

„No tak, Maxi,“ přemlouval ho Grant, jako kdyby mluvil k nějakému dítěti, případně k natvrdlému specialistovi z oddělení zákaznických služeb. „Zkus jednou za život vystoupit z řady a vzít na sebe nějakou zodpovědnost.“

Dýka vražená mezi žebra. Maxovi pár vteřin trvalo, než znovu popadl dech. Oči měl sklopené, nechtěl, aby Grant viděl,

jak pustošivý efekt na něj má jeho výpad. Představil si, jak si ho Grant několikrát nacvičuje u zrcadla ve svém wellness klubu.

Max si prohlížel ruce. „No a co Jill?“

„Má žena se ode mě nenachází zrovna v bezpečné vzdálenosti. Ani má rodina. U tebe je důležité, že se to nikdy nikdo nedozví. Chci říct, že nikdy nikoho nenapadneš.“

„Jo,“ povzdechl si Max.

„Vždyť víš, jak to myslím. No tak, prosím, Maxi.“ Grant se podíval na své hodinky značky Breitling. „Musím zpátky do kanceláře. Můžu se na tebe spolehnout?“

Max se podíval na roztřepený konec nehtu na palci, kterým zavadil o pilu pásovku. A pak, aniž by zvedl oči, natáhl ruku. „Slibuju.“

„Prima. Mockerát děkuju.“ Grant působil téměř upřímně. „Díky, Mocný Maxi.“

Tohle ho ve vzpomínkách vrátilo zpátky. Jako pětiletý na rodinném pikniku v Point Dume postavil Max nejvyšší hrad z písku. Pak jím prošel jako Godzilla a všichni se na něj usmívali a ukazovali si na něj, dokonce i jeho táta. Tehdy mu dal Grant jeho přezdívku. Krátký, oslnivý okamžik, kdy byl pýchou rodu Merriweatherů.

Grant udělal krok dopředu a vrazil kanárkově žlutou obálku do Maxovy dlaně. Uvnitř něco zarachotilo. Bylo to malé, ale pevné.

Ještě závan drahé kolínské a Grant byl pryč.

Nic se mi nestane.

Teď stál Max s autem u chodníku a vybavoval si, jak dlouho tam tehdy seděl s tou obálkou v ruce. A jak ji pak přilepil lepicí páskou za nádržku splachovadla, než se zase vydal do fronty spolu s těžce pracujícími námezdními Hispánci před supermarket Home Depot, kde každý den doufal, že si ho někdo najme.

Znovu vytáhl svoje věčko a přečetl si poslední část konverzace, jako kdyby hrozilo, že by se za těch padesát minut původní text přepsal něčím jiným.

JÁ: JAK UMŘEL?

TÁTA: MYSLÍM, ŽE HO ZASTŘELILI. ASI NĚKDO Z TĚCH
PADOUCHŮ, CO JE MĚL V HLEDÁČKU. ZATRACENÁ ŠKODA.
TI DOBRÍ VŽDYCKY UMÍRAJÍ V MLADÉM VĚKU.

Max zastrčil telefon do kapsy a začal vylézat z auta, ale pak zvedl hlavu a zarazil se na všech čtyřech na sedadle spolujezdce. Nahore, ve druhém patře domu se právě vynořil pan Omar, vousatý muž neznámého příjmení, a mířil k Maxovu bytu, který byl hned vedle jeho. Trousil se mezi žlutými kužely světla, které dopadalo dovnitř ze svítilen vnějšího ochozu budovy. Když došel k Maxovým dveřím, hlasitě zaťukal.

„Maxi, Maxi, Maxi. Už máš zase zpoždění. Maxi? Já tě tam slyším. Nenuť mě, abych na tebe byl hnusnej, kamaráde. Mám důležitější věci na starost, to mi věř.“

Pan Omar pak ještě párkrát zaťukal, slyšitelně si povzdechl a vrátil se do svého bytu. Skrz velké přední okno Max mohl vidět, jak se uvelebil do svého ušáku a zaměřil pozornost na modrou zář televizní obrazovky.

Zítřejší směna by mohla Maxovi zajistit zbytek peněz, které potřebuje na měsíční nájem – z práce to vezme rovnou k panu Omarovi a vyrovná se s ním.

Vylezl ven z vozu a zavřel ho tak tiše, jak jen to šlo. Než aby riskoval cestu po schodech a průchod kolem okna pana Omara, zamířil ke stožáru telefonního vedení na okraji budovy. Tyč lemovaly stupínky v příhodném tvaru písmene U.

Vydal se nahoru, zapřel se jednou nohou o dobře umístěnou římsu okapu a pak se protáhl dovnitř oknem na záchodě, které nechával pro podobné příležitosti pootevřené.

Když slezl ze sklopeného prkýnka toalety a natáhl ruku ke dveřím, jako by z ložnice něco zaslechl.

Trhavý zvuk.

šššš šššš šššš.

Zarazil se. Nevěřil vlastním uším.

Ale ozvalo se to znovu, trojice znepokojivých zvuků.

Vyschlo mu v ústech. Ruka se mu lehce chvěla, když ji natahoval ke dveřní kouli.

Opatrně s ní otočil. Panty byly našťestí tiché. Světla v bytě nesvítala, ale na oko, které přiložil ke škvírce mezi dveřmi, mu padl pět centimetrů široký žlutý proužek světla zvenčí.

Muž.

V jeho ložnici.

Něco tam dělal ve tmě.

Na sobě měl tílko. Výrazné svaly na rukou se mu leskly potem a bylo na nich ještě něco jiného. Tetování? Henna? Jizvy? Jeden z těch ornamentů na tricepsu připomínal větrník. Muž k němu byl otočený zády, ramena se mu napínala a ruce se věnovaly činnosti, která nebyla z Maxova stanoviště rozpoznatelná. Nevětraný prostor zaplavil jeho pach, štiplavé pižmo, které vydává maso těsně předtím, než se začne kazit.

Maxovy zásuvky už byly prázdné, pár věcí se povalovalo na podlaze a psací stůl se válel převrácený u zdi. Televize ležela vzhůru nohama, v sádrokartonu zely díry.

Muž se narovnal a otřel si rukou čelo. Teď už mu bylo vidět na ruku, ve které držel bojový nůž se zubatým ostřím.

Písmena na jeho předloktí se vynořila ze stínu natolik, že si je Max mohl dát dohromady: THE TERROR. HRŮZA. Za stehny muže byla vidět postel bez prostěradla, jejíž matraci prořezávalo v pravidelných intervalech ostří a z níž jako vnitřnosti vylézala výplň.

Pak muž otočil nůž zkušeným pohybem v ruce, znovu se sklonil nad matrací a opět vrazil čepel do bezbranné měkké hmoty. Vydalo to stejný zvuk, jako kdyby propíchl tkáň.

A dál pokračoval ten šustivý zvuk jak z noční můry: ^{ssss} ^{ssss}
^{ssss}.

Maxovi projela hlavou myšlenka. Kdyby se nevrátil zpátky k bezdomovci na horské stezce, přišel by o tři minuty dřív. Tudíž by nezahlédl pana Omara, ale vběhl by hlavním vchodem rovnou do chřtánu tomuhle nočnímu přízraku.

Narůstající pálení v Maxově hrudníku vyžadovalo rychlé vy-

dechnutí. Až mučivě pomalu zavřel dveře na toaletu a vrátil dveřní kouli do původní polohy. Cvaknutí, které se při tom ozvalo, mohlo být stejně tak dobře úderem hromu.

Otočil se k záchodu a přivřel oči, když se nabobtnalé linoleum s cvaknutím prohnulo dolů. O dva pokoje dál zaslechl přidušené heknutí, další zvuk bodnutí a pak *šššš šššš šššš* vydávané čepelí nože.

Max se nemohl ubránit představě, jak se ten samý nůž pracovává skrz jeho svaly a šlachy. Před očima mu vyskákaly hvězdičky a lehce se mu zatočila hlava. Zpevnil postoj a zamrkal, aby se vrátil do reality.

Dělej, nařídil si. Rychle a potichu. Dokážeš to.

Naslepo hmátl za mísu splachovací nádržky, odtrhl kanárkově žlutou obálku a protáhl se oknem ven.

3

Obyčejný

Ve dvacátém prvním patře luxusní, ale poněkud starší rezidenční budovy jménem Hradní výšina najdete dveře.

Vypadají jako obyčejné dveře, ale nejsou jimi.

Dřevěný povrch, na pohled stejný jako u dveří jakéhokoli jiného bytu v budově, skrývá ocelový vnitřek, který ve svém nitru přechovává složitou síť bezpečnostních tyčí. Jádrem je vyplněné vodou, což je nové opatření, jehož cílem je distribuovat horko vytvořené beranidlem. Dřív, než si beranidlo prorazí cestu, stačí se ohnout.

Na druhé straně dveří se nachází ateliérový byt.

Tedy vypadá jako obyčejný ateliérový byt, ale není jím.

Jestliže se vydáte na prohlídku těch 650 metrů čtverečních litinově šedé podlahy, narazíte cestou na množství míst ke cvičení, od těžkých boxovacích pytlů až po vyrovnané kettlebells. Uvidíte volně stojící krb, několik zřídka používaných

gaučů i spirálové schodiště, jež se vine vzhůru do čítárny. Otevřený design vám poskytne ničím nezastřený výhled do kuchyně s kuchyňskými deskami z litého betonu a zařízením z leštěného niklu. Čeká tu na vás osázená stěna, ze které vyrůstá máta, heřmánek i všehochuť dalších kulinářských bylin. Co ale nevidíte, to jsou panoramatické skleněné stěny, skrz které je možné pozorovat na východě Los Angeles a na jihu Century City. Ve skutečnosti jsou vyrobené z neprůstředné polykarbonátové termoplastické pryskyřice. A nevšimnete si ani posuvných závěsů skrytých za nenápadným zimozáclou a vyrobených z vzácné titanové slitiny, utkané tak pevně, že dokáže zastavit kulku jakéhokoliv odstřelovače, jež by snad mohla proniknout neprůstřednými panely.

V zadní části čistého, minimalistického prostoru můžete přejít do samostatné chodby, která vás dovede do hlavní ložnice. Vpravo od ní se nachází koupelna.

Vypadá jako obyčejná koupelna, ale není.

Stačí strčit do dveří sprchového koutu z ledového skla, a ty se posunou do strany, aniž byste zaslechli kolečka z uhlíkové oceli otáčející se v závěsných kolejničkách. Páka na teplou vodu v sobě pak skrývá neviditelné senzory, které dokáže aktivovat otisk dlaně jediné osoby. Umně skryté ve vzorku nástěnných dlaždic se nacházejí tajné dveře.

Ložnice je stejně tak bez poskvrnky jako zbytek domu – stolek, podlaha, postel.

I postel vypadá obyčejně, ale není.

Když se podíváte pořádně, postřehnete, že se vznáší ve vzduchu. Matrace se nachází na desce, kterou od země odpuzují výkonné neodymové magnety, které jsou dostatečně silné na to, aby udržely v kotvišti menší loď. Ocelová lana drží desku zavěšenou metr nad podlahou. Pokud by je někdo přefal, deska by vzlétla vzhůru, prorazila strop a přeletěla celou oblast Wilshire Corridoru.

Na posteli sedí muž. Má zkřížené nohy, rovná záda a je nehybný, jako kdyby ho někdo vytesal z mramoru. Žije podle

Příkázání a tato meditace je ztělesněním toho druhého v pořadí: *Jak děláš cokoliv, tak děláš všechno*. Oči má zavřené, ale ne docela. Rozevřené dlaně spočívají na stehnech. Není někde mimo, ale přesně tady. A není ničím víc než svým vlastním dechem. Dělá jen tu jednu a jedinou věc. Pravý opak multitaskingu.

Vypadá jako obyčejný muž.

Ale není.

V nejvyšších patrech rozvědky vlivných zemí i nestabilních regionů byl Evan Smoak znám jako Sirotek X.

Ve dvanácti letech ho odebrali z domu jeho pěstounů ve východním Baltimoru a vychovali v rámci naprosto utajeného operačního programu, který byl pohřben tak hluboko ve strukturách americké vlády, že o jeho existenci prakticky nikdo nevěděl. Jeho výchova se opírala o neúprosný fyzický, emoční, kulturní i psychologický výcvik. Jakési mlýnské kolo, které z něj vytvořilo nástroj ostrý jako břitva. Jeho manipulát Jack Johns ho však vychoval tak, aby z něj nebyl jen špičkový zabiják, ale též lidská bytost. Tím v něm stvořil dvě reaktivní složky, které, pokud se dostanou pod dostatečný tlak, mohou explodovat.

A potom ho Jack naučil, jak tyto dva kusy spojit. Jak balancovat na napjatém laně, které odděluje jin od jangu. A zabránit explozi.

To byla jeho celoživotní výzva.

Když Evan zběhl z programu Sirotek, ponechal si svou druhou přezdívku – Pan Nikdo – a zasvětil život pomoci lidem v těžké situaci, kteří se neměli na koho obrátit. Jeho klienti se k němu dostali po zavolání na číslo 1-855-2-PANNIKDO. Téměř neznámá kombinace se stala městskou legendou. Každý digitalizovaný hovor procestoval internet bludištěm kódovaných tunelů v rámci soukromých virtuálních sítí a než přistál v Evanově telefonu RoamZone, obletěl celou planetu.

Pokaždé bral hovor se stejnou otázkou:

Potřebujete mou pomoc?

A pak se vydal bránit bezbranné, protože nikdo jiný by to neudělal. Postavil se jako štít mezi ně a ty, kdo jim chtěli ublížit. Abyste mohli lovit příšery, praví staré známé přísloví, musíte se stát jednou z nich. To však u Evana na úrodnou půdu nedopadlo.

Kdysi byl takovou příšerou – zbraní nabroušenou k jedinému účelu. Jeho úkolem v roli Pana Nikoho však bylo vše odčinit. Pokaždé, když někomu pomohl, získal zpět malou část své duše.

A když úkol skončil, požádal své klienty, aby tuto laskavost poslali dál. Motivoval je, aby našli někoho dalšího, kdo se octl v neřešitelné situaci.

Naposledy Evan pomohl mladíkovi s laskavým chováním a výjimečným mozkiem, kterého terorizovala celá zločinecká organizace. Stejně jako každý klient před ním i Trevon Gaines dostal svůj úkol – nalézt Evanovi další osobu, která ho zoufale potřebuje. A tomuto člověku dát osobně telefonní číslo Pana Nikoho. Evan mezitím znovu čekal na druhém konci linky, připraven kdykoliv přijmout hovor a udělat to znovu.

„Vykoupení“ asi nebyl dokonalý výraz pro to, oč se snažil. Postavit se světu podle vlastních pravidel, osvětlit temnotu mihotavým světlem vlastní morálky – to byl proces, kterým se přetvářel.

Aby byl méně ostrý. A lidštější.

Čím víc života do sebe vpouštěl, tím víc vnímal rozbřesk jiné existence, která poblikávala kdesi v dálce jako fata morgana. Od svých dvanácti let se pohyboval po jasně dané trajektorii, vystřelený z katapultu vůči všem hrozbám, které lidstvo může nabídnout. Jako Pan Nikdo samozřejmě posouval své těžiště, ale neměnil základní směr.

V uplynulém roce se mu podařilo vyříznout rakovinný nádor své minulosti. Porazil morálně zkažené Sirotky, kteří po něm šli. I muže, na jehož pokyn jednali – prezidenta Spojených států. Plán vyhladit nevinné Sirotky byl zastaven a přeživší se rozptýlili do všech stran.

Teď, když Evan už nemusel *před ničím* utíkat, začal přemýšlet, k *čemu* bude utíkat. V poslední době se cítil unavený, utahaný až do morku kostí. Z nějakého dobře skrytého místa se nořilo pořád víc otázek.

Kolik toho ještě bude zapotřebí, aby se vykoupil?

Jak dlouho se ještě bude potloukat uličkami plnými zatracených a dívat se do jejich očí, které jsou černé jako propast a za nimiž se skrývají duše zahalené do mraků nejtemnějších úmyslů?

Bude v tom pokračovat tak dlouho, dokud neskončí sám na stole někde v márnici?

Copak toho už neudělal tolik, že by si mohl zasloužit něco lepšího?

To netušil. Ale přesto se rozhodl.

Příští dobrodružství bude jeho poslední.

Ještě jedno zazvonění odolného černého telefonu, který u sebe neustále nosí. Ještě jednou se ponoří do podsvětí a – pokud se mu podaří vrátit se živý – vynese někoho ven z říše zatracených. Ještě jednou obětuje libru vlastního masa, aby získal kus své duše.

Poslední mise a je z toho venku.

4

Zdravý náznak paranoie

Max zaparkoval v zapadlé uličce za jakýmsi obchodem v západní části Los Angeles. Tam se zhluboka nadechl a roztrhl výrazně žlutou obálku, kterou mu Grant dal.

Obsahovala složený list Grantova hlavičkového dopisního papíru, na kterém bylo načmárané nějaké jméno a telefonní číslo. Lorraine Lennoxová, zřejmě ta reportérka z *Los Angeles Times*, o které Grant říkal, že jí může věřit. Jak rozbaloval list dopisního papíru, přistála mu v klíně menší žlutá obálka. Zepředu na ní byl výrazný nápis: *NEOTEVÍRAT*. Uvnitř se skrývalo něco těžkého, připomínalo to stříbrný dolar.

Max hodil menší obálku na sedadlo spolujezdce. Pak zíral na číslo v dopisu.

Kdyby se mi cokoliv stalo, zavolej na to číslo uvnitř.

Max sice nebyl kdovíjak spolehlivý, ale rozhodně dokázal držet slovo.

Vytočil číslo.

Po čtyřech zazvoněních spadl hovor do hlasové schránky. Lorraine Lennoxová ho žádala, aby jí zanechal vzkaz. Znělo to dostatečně věrohodně. Po pípnutí řekl: „Jo, zdravím, jsem... mm, Max Merriweather. Musím... musím s vámi co nejdřív mluvit. Tak mi zavolejte. Nejlíp hned.“ Uvědomil si, jak narůstá naléhavost v jeho hlase a nadechl se. „Omlouvám se, jestli to zní, jako kdyby po vás šel nějaký šílenec. Já jen – víte, jsem ve vážně podivné situaci – dokonce i nebezpečné – a musím... Mm, jste jediná osoba, se kterou o tom smím mluvit. Protože jsem to slíbil a...“ Promnul si zakalené oči, nebyl si jistý, jak to má vysvětlit. „Zavolejte mi prosím zpátky. Tak jo. Díky.“

Vysypal ze sebe své telefonní číslo a ukončil hovor.

Roztřeseně vydechl a připomněl si, že celá spousta lidí to zvládá líp, přestože mají horší podmínky. Ať už jsou teď třeba v Aleppu nebo ve Fallúdzi.

A že zatraceně nemůže být vyděšený k smrti.

Benzinu měl tak čtvrt nádrže, žádné oblečení, peníze, dokonce ani představu, co dělat dál. Popáté nebo snad popadesáté zvažoval, jestli by neměl jít na policii, ale Grant mu řekl, že nemá nikomu věřit. Jen Lorraine Lennoxové. Max mu dal své slovo a teď navíc Grantův požadavek povýšil na posmrtné přání. Kromě toho setkání s psychopatem s dýkou a přezdívkou „Hrůza“ v něm probudilo zdravý náznak paranoie.

Vzduch, který dovnitř procházel průduchy ventilace, s sebou nesl zatuchle nasládlý zápach hniječícího zboží. V kombinaci s trávící kyselinou, která se mu valila útroby, nic moc.

Položil ruce na volant, jako by se chtěl někam vydat, ale neměl kam. V duchu nadával na Granta, na sebe, na celou tu neudržitelnou situaci a pak prohrál svůj vnitřní boj a znovu natáhl ruku po telefonu.

Tentokrát mu nahraná zpráva oznamovala, že hlasová schránka pracovního telefonu paní Lennoxové je plná.

Zavěsil a zíral na obálku s nápisem *NEOTEVÍRAT*.

Pak odvrátil zrak.

Potom k ní natáhl ruku a zase ji stáhl zpátky.

Grant budil dojem serióznosti. Nejstarší z bratranců byl vždy jakýmsi patriarchou této generace Merriweatherových. Na své padesáté narozeniny loni v březnu si pronajal jachtu a uspořádal v přístavu party se šampaňským ve svitu hvězd. Max se o ní dozvěděl od svého táty – krabí klepeta a Perrier-Jouët, smyčcový kvartet a suvenýry v podobě iPadů. V otcově líčení v sobě každá ta luxusní položka nesla i jakési obvinění.

Max zklamal svého otce už tím, jak přišel na svět. Jeho matka zemřela po komplikacích během porodu, kardiopulmonální zástava vinou embolie plodovou vodou – tahle velká slova slyšel už ve velmi útlém věku. Jeho otec, který pocházel z těsně semknuté rodiny, v níž měl pět bratrů, ho vychovával stoicky. Maskoval svou nenávist způsobenou skutečností, že ho jediné dítě připravilo o budoucnost, kterou si představoval. Terry bral své rodičovské povinnosti jako neradostnou povinnost, během níž poskytoval jen to nejzákladnější a něco málo navíc.

Nejlepší obranou, jak Max rychle zjistil, bylo držet hlavu sklopenou a nebýt vidět. Stát se kolečkem, které nevrže. Koneckonců se vždycky našla hromada věcí, za které se musel omlouvat. Nechtěl už svému otci dál překážet. Uzavřel své vzdělání maturitou na Culver City High a nastoupil do práce. Jakmile dosáhl svobody, vyhovovalo mu, že je tím nejméně lesklým jablkem na rodinném stromě.

Dokud se neobjevila Violet.

Bylo to jeho šestadvacáté léto, když ji poprvé uviděl. Stalo se to po koncertě George Thorogooda v Morongo Casinu poblíž Palm Springs. Jeho kamarád koupil vstupenky a Max předražené pivo, které pak rozlévali po podlaze kasina, zatímco v uších jim ještě znělo *Bad to the Bone* a v duši měli neodůvodněný pocit optimismu, co jim tenhle večer ještě nachystá.

Zahlédl ji před nějakým automatem na čtvrtáky, omotávala si proužek hedvábných černých vlasů kolem prstu a v klíně měla skoro prázdný kelímeček s mincemi. Pod ní se na podlaze považovaly sandály a jedna bosá noha se opírala o prázdnou stoličku

vedle ní. Tmavé oči a rudé rty kontrastovaly se světle mléčnou kůží. Vypadala jako skica nějakého malíře, svůdná a komplikovaná. Divoká voda skrývající se pod poklidnou fasádou.

Maxův kamarád mezitím propadl ruletě, a tak se Max vydal proměnit si pětidolarovku. Celou dobu házel očima přes rameno a bál se, že by se ten přízrak mohl rozplynout. Poprvé od střední musel přemáhat nervozitu, aby dokázal oslovit osobu opačného pohlaví.

„Můžu si sem sednout?“ zeptal se a zachrastil kelímkem.

„Mám teď pořád smůlu,“ odpověděla mu a ani nezvedla oči.

„Jestli jste chytřej, tak se ode mě budete držet co nejdál.“

„Žádný strach,“ odpověděl jí, „tak chytřej zase nejsem.“

A tehdy ho obdarovala hořkým úsměvem.

Hned po prvním zatažení za páku jednorukého bandity vy-chytil tři třešně a z automatu začaly hlučně padat mince. Dvě stě dvacet dolarů ve čtvrtkách mu tehdy připadalo jako milion.

Blahopřála mu, spolu s nějakými šesti dalšími přihlížejícími. Sebral peníze – a pak i odvalu a řekl: „Rád bych vás pozval na večeri.“

Byli v tu chvíli u sebe tak blízko, že vdechoval její parfém s vůní pomerančových květů a vanilky. O parfémech toho moc nevěděl, ale bylo to cítit jako něco drahého.

Měřila si ho tmavýma očima. „Takže teď máte hromadu peněz a chcete mě někam pozvat?“

„Upřímně,“ zareagoval, „jsem vás chtěl pozvat ještě *předtím*, než jsem měl tu hromadu peněz. Ale teď si to můžu dovolit.“ Pokrčil rameny. „Jen jsem hledal záminku, abych si mohl sednout vedle vás.“

Prohlížela si ho s našpulenými rty, ale postřehl pobavené vějířky v koutcích jejích očí. Ucítil, jak se mu hrud' dme tím samým optimismem jako před chvílí.

„Dobře,“ odpověděla, „ale útratu platíme napůl.“

Pocházela z bohatého prostředí, hodně bohatého, její rodiče vlastnili nějakých tisíc bytových jednotek v méně nóbl čtvrtích po okrajích losangeleské aglomerace. Své finanční prostředky

používali už po velmi dlouhou dobu k tomu, že ji ovládali, přiznala se nad kombinací mořských plodů a steaků. Až si začínala myslet, že takhle fungují rodiny normálně.

Jak slíbila, trvala na tom, že budou platit každý půlku, ale dovolila mu pozvat ji na večeři následující večer v Los Angeles a pak i ten další. „K ničemu tě to nezavazuje,“ řekl, když natahoval ruku pro účet.

„Chceš říct, že se s tebou nemusím vyspat?“ zeptala se.

„Dokonce se mnou nemusíš mít ani oční kontakt.“

„Díkybohu,“ vydechla a zavěsila se do něj.

Nebyly to nijak rychlé a zběsilé námluvy, ale jejich životy se pomalu prolínaly. Esemesky přes den. Věci na převlečení ve spodní zásuvce prádelníku. Společné nákupy.

A pak víc.

Byli spolu už skoro celý rok, když jednou, při půlnoční projekci *Vetřelce* na hřbitově Hollywood Forever Cemetery, se k němu schoulila na piknikové dece a ocitovala kus textu z jedné z jejich oblíbených písní: „*Zestárněme spolu a zemřeme ve stejný čas.*“

Podíval se jí do očí a zeptal se, co chce doopravdy říct. „Vrtulové letadlo, co spadne v Serengeti?“

Usmála se. „Napadla mě spíš tragická nehoda při potápění během zájezdu pro přestárlé.“

V blikotajícím světle projektoru, mezi fanoušky kinematografie a náhrobními kameny ucítil vlnu vděčnosti tak intenzivní, že se mu vlily slzy do očí. „Violet McKennová,“ promluvil na ni. „Jako že jo?“

„Jako že sakra jo.“

Políbili se a lidi kolem, kteří na ně ještě před chvílí syčeli, propukli v potlesk.

Po téhle události, během příležitostných setkání rodu, si klan Merriweatherů Violet zamiloval. Jak by taky ne? Vypadalo to, že v její osobě konečně našli něco, co by mohli Maxovi schvalovat. Začali ho – je – zvat stále víc do rodiny na neděle s vaflemi a úterky s tacos. „Nepodělej si to,“ nabádal ho otec při každé

akci a kýval hlavou směrem k Violet s úsměvem, který úsměvem vůbec nebyl.

Na druhou stranu ale Violetini rodiče, bohatý a úspěšný pár, přinejmenším podle kalifornských standardů, s myšlenkou jejich vztahu příliš nesouzněli. Pro Violet to samozřejmě nic neznamenalo. Díky jejímu platu ze školky a Maxovu příjmu z práce na stavbě si vedli celkem dobře a podařilo se jim tak přetnout vodící lanka, s jejichž pomocí ji dřív rodiče ovládali. Když už nic jiného, dodal jejich nesouhlas námluvám atmosféru *Romea a Julie*.

Když pak pozvali Maxe na nevyhnutelný oběd do Sierra Madre Four Seasons, pozvání přijal, protože doufal v nový začátek. Jakmile se ve sklenici objevil pomerančový džus za dvanáct dolarů, Clark si odkašlal. „Nuže, Maxwelli, jak přesně to vidíte?“

Max cítil, že ho žádné delší stolování nečeká. Složil škrobený ubrousek zpět podle nažehlených záhybů a vrátil ho na původní místo. „Vidím to tak, že miluji vaši dceru.“

Gwendolyn párkrát zamrkala zpoza jantarových skel brýlí, které nosila ve dne v noci. „Jestli jste ochoten posunout se dál, jsme samozřejmě ochotni vám ten přechod usnadnit. Třeba vám koupíme auto.“

„Auto,“ zopakoval Max a nebyl si jistý, jestli slyšel dobře.

„Vím, že spolu máte romantický vztah,“ pokračovala a usrkávala svůj koktejl Arnold Palmer, „ale jsme z různých světů. Violet je složitá děvče. Jak se o ni chcete postarat? Tím, že ji budete *milovat*?“

Odfrkla si, jako kdyby šlo o tu nejnaivnější představu na světě.

Což samozřejmě šlo.

Max to nebral jako urážku, ale jako výzvu. Přibral si směny navíc a taky přesčasy, kdykoliv to šlo. Po krátkém obřadu v soudním komplexu Van Nuys vzali pár přátel na slavnostní oběd v Chili's. Nic víc nepotřebovali.

Díky Violetinu povzbuzování využil Max toho mála, co

našetřili, a zaplatil si večerní studium na Kalifornské státní univerzitě v Northridgi. Jeho dvanáctihodinové směny se natáhly na šestnáctihodinové. Chtěl získat bakalářský titul a pak možná pokračovat ve studiu práv. S ní po boku mohl být přesně tím, čeho se vždycky tak bál.

Když jednoho rána vyšla z koupelny a skákala zběsile radostí, zatímco v ruce držela těhotenský test, na kterém zářilo velké plus, zlomil se v pláči jako malé děčko. Nakoupili plastové krytky na všechny ostré hrany a začali číst literaturu o tom, jak naučit dítě pravidelnému spánku, jak připravovat podomácku dětské jídlo, uklidili v šatníku a vymalovali stěny levandulovou barvou.

Ty první optimistické tóny, které tvořila směsice skladeb George Thorogooda a pár teplých piv Bud Light, se změnilly v melodii a teď už i v symfonii. Stal se z nich soundtrack jeho života.

Tehdy neměl tušení, že mu zbývají jen tři měsíce blaženosti – a pak už bude jen bolest a zmar.

Max ze sebe setřásl snění. Seděl v autě zaparkovaném mezi dvěma kontejnery v zapadlé uličce za nějakým obchodem a vdechoval zápach odpadků. Kolem něj se tyčily stěny poseté okny a vzduch na něj dopadal jako závaží, klaustrofobní a hustý.

Na kontaktním čísle, které mu Grant dal, už byla plná hlasová schránka. V ruce držel obálku, kterou nesměl otevřít. A šel po něm chlápek s přezdívkou „Hrůza“.

Max znovu uchopil volant a pak na něj dopadl hlavou. Čelo si opřel o klouby rukou. Svěho bratránka moc rád neměl, ale teď mu něco dlužil. A stejně tak sám sobě – toužil přežít.

Musel znát odpovědi.

A to znamenalo vydat se na to nejposlednější místo, kde by si teď přál být.

5

Společenštější prostředí

Evan seděl v přítmí podzemní garáže pod vysokým rezidenčním domem, ve kterém žil. Na sedadle spolujezdce ležela taška s nákupem. Volně lovený losos, citron, kopr, kapary, máslo, drcený černý pepř, sycená voda. V nose jako by už cítil vůni chystaného pokrmu, říznou a sytou. Šel by dobře dohromady s jemnou vodkou, něco na bázi hroznů.

V jeho voze bylo příjemně, byl to Ford F-150 pick-up vybavený stejným množstvím bezpečnostních prvků jako jeho ateliérový byt. Momentálně byl zasunutý na svém parkovacím místě mezi dvěma sloupy. Evan mohl být kýmkoliv jiným na světě, kdo se vrací zpět do pohodlí domova. A před sebou má večer s příslibem dobře připraveného jídla s trochou toho hřejivého alkoholu.

Jenže on nebyl kýmkoliv jiným na světě.

Alespoň zatím ne.

S nákupní taškou v ruce se vydal Evan přes parkoviště, skrývající se pod rezidenční výškovou budovou Hradní výšina. Když vyběhl krátké schodiště, přede dveřmi do vstupní haly se zarazil a připravoval se na změnu osobnosti. Mezi obyvateli budovy byl znám jako nájemník, který vede nezajímavý život dovozce průmyslových čisticích prostředků. Měl střední postavu, díky které dokázal snáz splynout, a svaly si udržoval sice pevné, ale nikoliv nijak výrazné. Jen další obyčejný chlapík přes třicet, nepříliš hezký.

Zatím si dopřával ten krátký okamžik, aby zapadl do druhé identity, došlo mu, že je nervózní. Přesně to s ním dělal vstup do jednotvárného světa Hradní výšiny. Vypočítat změnu trajektorie působením větru před použitím odštělovací pušky bylo pro Evana něco přirozeného. Ale účast na zdvořilostním rozhovoru u schránek představovala mučivý zážitek.

Vešel dovnitř.

Vysoce aktivní a navýsost vlezlé sdružení vlastníků nedávno odhlasovalo, že se do haly nakoupí nový nábytek, který bude vytvářet společenštější prostředí.

Evan neměl rád společenštější prostředí.

Samozřejmě, u bezpodružkových sedaček pro milence vedle kávovaru Nespresso se shromáždila celá skupina zdejších obyvatel. Ida Rosenbaumová z 6G, scvrklou želvu připomínající žena, oslňovala vrkající obecenstvo starožitným náhrdelníkem s markazity a ametysty. „Konečně jsem otevřela trezor a vytáhla ven tohle,“ vykládala. „Mladší už stejně nebudu. A říkejte si o mém Herbovi, ať odpočívá v pokoji, co chcete, ale pro módu on měl cit.“

Evan vklouzl dovnitř a strategicky přidržel dveře, aby příliš nebouchly. V celém domě ho zajímali jen dva lidi – Mia Hallová a její devítiletý syn Peter. Mia a Evan měli za sebou už něco víc než jen pouhou koketérii, ale stále to ještě nebyl vztah. Zjistil, že její mysl i její tělo ho nevysvětlitelně přitahují a zdálo se mu, že i on pro ni má jistý půvab. Naneštěstí byl jejich vztah komplikován skutečností, že kdyby – jako okresní návladní – někdy

zjistila, kým skutečně byl, musela by ho dát zatknout. Když nasbírala pár indicií o jeho utajených aktivitách, dohodli se na nelehkém kompromisu. Nikdo se nebude na nic ptát a nikdo nebude nikomu nic vykládat. Fungovalo to zhruba stejně jako vzor vytyčený kdysi prezidentem Clintonem. Jejich vztah-nevztah neskončil nijak harmonicky.

Evanovi se ulevilo, že mezi tím čepýřícím se hejnem u nového nábytku v hale Mia není. Sklonil hlavu a vydal se nejkratší cestou k výtahu.

„Evané! Kampak se to ženete, šéfičku?“

Evan ztuhl, zafungoval instinkt naháněné kořisti. Přemýšlel, jak by mohl víc splynout s okolím.

Johnny Middleton, který bydlel v bytě 8E se svým otcem na penzi, rozpráhl paže. Jako obchodník, jenž vítá zákazníka v prezentační místnosti. Na sobě typickou mikinu s logem studia pro výcvik bojových umění. Uprostřed se jeho postava lehce rozšiřovala, příznak středního věku. „Tady Ida nám právě ukazovala nějakou cetku ze starý školy.“

„No tak, neobtěžujte ho,“ mávla rezignovaně Ida rukou posetou jaternými skvrnami. „On se nezajímá o nikoho, jen o sebe. Je to tak? Spěcháte do svého ateliéru. Na povídání nemáte čas.“

„Ano, madam,“ odpověděl Evan.

Halou se šířil opar jejího šerříkového parfému. „Pro nás ostatní je až moc dobrý.“

„Ne, madam.“

Lorilee Smithsonová, 3F, ovinula svou jógou zpevněnou paži kolem Evanova bicepsu. Plastická chirurgie z ní stvořila napodobeninu atraktivní padesátnice, což mohl koneckonců být i její reálný věk. Ale stejně tak jí mohlo být osmdesát.

„Eve,“ oslovila ho, „byla jsem pověřena, abych zajistila prostránání na středěční schůzku vlastníků, a potřebuji ještě někoho, kdo by se dobrovolčco přihlásil, že přinese mňamku. Co vy na to?“

Eve? Dobrovolčco? Mňamku?

Dekódovat jazyk, který se používal v Hradní výšině, bylo

náročnější než zásady skloňování kantonské čínštiny. A přetřpět ho bylo horší než absolvovat waterboarding.

Evan si odkašlal, což u něj nebyl zrovna charakteristický neverbální projev, a pak z něj vypadlo: „Cože?“

Zopakovala tu žádost. A pak dodala: „Něco jednoduchého. Znáte to, nějaké domácí koláčky, možná i nakrájená zelenina.“

„Nakrájená zelenina,“ zopakoval.

Podíval se na ty tváře, které si ho prohlížely. Život v ústraní ho nevybavil příliš dobře pro každodenní interakci, ale věděl, že je zapotřebí vypadat mile. Znovu si odkašlal a začal lovit ta správná slova: „Moc rád jsem vás všechny viděl.“

Paní Rosenbaumová si odfrkla.

Evan začal ustupovat a lehce zamával. Okamžitě toho litoval. Před výtahy se otočil a octl se tváří v tvář Mie.

Ji to zaskočilo zrovna tak. Telefon měla naražený na tvář, v ruce svírala pracovní aktovku. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu držela zapékací misku, ve které ležel sádrový model Kalifornie.

Když se trochu vzpamatovali z toho nenadálého setkání a nastoupili společně do výtahu, Evan utrousil: „Slyšel jsem, že GPS je spolehlivější.“

Mia se na něj nechápavě podívala. Ukázal na tu vytvarovanou sádru. Sklopila k ní oči a pak je zase zvedla. Neusmála se.

Místo toho se ještě rázněji vrátila ke svému telefonátu. „Je mi jedno, že chodí každou neděli na brunch se starostou do Bel-Air Country Clubu. Je mi jedno, že mu ten Bel-Air Country Club *patří*. Mám detektiva, který se nebojí přijít do jeho bydliště s povolením k prohlídce. Bylo by fajn, kdyby se můj šéf na rozdíl ode mě nebál, co z toho může vyplynout.“

Její tón potvrzoval, co už věděl: Mia nepatřila k návladním, které by chtěl mít člověk proti sobě.

„Podívejte, Done,“ pokračovala, „nevím, jak daleko dosahují chapadla týkající se téhle záležitosti. Já se s tím mořím každý večer. Peter chodí po škole na kroužek matematiky a vyzvedává mi ho tam chuva. Celý den běhám sem a tam s pitomým mo-

delem Kalifornie, protože ta sádra ráno nestačila vytvrdnout. A stěžuju si snad? ... Jistě. Ale co bylo *předtím*? ... Ano. Já jen chci, abyste mě nechal dělat mou práci.“

Bývaly doby, kdy kvůli Evanovi svůj telefonát přerušila. Bývaly časy, kdy se na něj i usmála. Kdy s ním měla přímý oční kontakt.

Místo toho tu teď stáli vedle sebe s pohledy upřenými na světlý panel oznamující jednotlivá patra. Cítil její vůni, citronovou trávu, a taky čisté aroma jejího šamponu. Její husté, vlnité kaštanové hlasy byly ledabyle sepnuté a pár uvolněných kadeří jí spadalo přes levé oko. Bylo vidět i několik proužků v jiných barvách – blond a vínová.

Ne, že by ho to zajímalo.

Mia zakolísala pod svým nákladem a hřbety jejich rukou se o sebe otřely.

Oba ztuhli a ona o půl kroku ustoupila.

Evan zaslechl z telefonu jejího šéfa. Ne slova, ale bzukot jeho hlasu.

Podívala se na Evana a na malý okamžik jí očima problíkla jakási emoce – něco jako stesk.

Pak se znovu zaměřila na telefonát. „Já to chápu,“ promluvila. „Ale moje trpělivost má taky své meze.“

To určitě, pomyslel si Evan.

Výtah dorazil do dvanáctého patra.

Zdvořilostní pokývnutí hlavou směrem k Evanovi a už byla venku. Zaposlouchal se do zvuků její chůze, do pevné naléhavosti jejího hlasu. Do svého bytu 12B vstoupí se širokým úsměvem. Bude tam vonět plastelína, aromatické svíčky i zbytky toho, co připravila slečna na hlídání Peterovi k večeři – zřejmě kuřecí nugety ve tvaru dinosaurů. Na gauči se bude povalovat prádlo, ve dřezu nádobí, na koberci minimálně jedna rozšlápnutá pastelka. K Miiň nelibosti i skryté radosti bude Peter ještě vzhůru, hyperaktivní ze sladkého bude čekat na pohádku na dobrou noc, sklenici vody a kontrolu prostoru pod postelí před spaním. Ona ho políbí na čelo pod ten stočený vrkoč zplihlých

vlasů a pak ho uloží do jeho postele ve tvaru závodního auta. A potom půjde do sprchy spláchnout pracovní den a poslechne si nějaký jazz, třeba Trio Oscara Petersona.

Vklouzne do postele.

Jak podivný je život, když ho svedl s Miou dohromady. Tak blízko něčemu, co nikdy nemůže mít.

Vyjel až do jednadvacátého patra. Když se vydal chodbou ke dveřím, stále cítil vůni citronové trávy. Potom zavřel vchodové dveře, a když s těžkým bouchnutím zapadly zpátky do rámu, ocitl se opět ve své izolaci.

Před ním zel temný ateliér – tvrdé povrchy, vysoké stropy a sklo. Na žádném z pultíků nebyl ani drobeček. Žádné z oken nehyzdila jediná šmouha. Žádná zásuvka nebyla pootevřená ani o centimetr. Ani o milimetr.

Bylo to nesmírně uklidňující. A prosté lidského tepla.

Bylo to paradoxní, ale obě tyto věci u něj platily současně.

Když jeho mise skončila, měl spoustu času na přemýšlení, jak tyto dva protiklady spojit. Do té doby to byla jen vyčkávací hra, která ho nechávala někde napůl cesty mezi dvěma kapitolami.

Jeho kroky se odrážely od stěn, připomínalo to zvuky v kryptě. Došel ke kuchyňskému ostrůvku a vytáhl si jednu barovou stoličku. Na betonové podlaze to zaskřípělo. Pak seděl ve tmě.

Po delší době se podíval na svůj RoamZone, ale neměl tam žádný zameškaný hovor.

Odstrčil ho stranou a založil si ruce na prsou.

Rád by něco dělal.

6

Tady se toho dalo ještě hodně zničit

Sídlo ve španělském stylu, před kterým se skvěl tak rozlehlý trávník, že by na něm bylo klidně možné uspořádat utkání v pólu, vyzařovalo atmosféru 20. let. Bez ohledu na bezpočet renovací, o kterých Max častokrát slyšel, udržovali Grant i Jill původního ducha domu, ať už to zatraceně znamenalo cokoliv. Maxovi se v souvislosti s domem vybavovala pouze skutečnost, že se tu jednou ztratil, když se pokoušel najít toaletu.

V husté zeleni lemující okraj trávníku o sobě dávali vědět cvrčkové, jejichž zlověstný cvrkot rozechvíval noční vzduch. Za závěsy velkého obývacího pokoje zaregistroval Max stíny pohybující se sem a tam – život v čerstvě truchlící domácnosti. Zasluchl hlas Michelle, nejstarší dcery, která se vrátila domů z Tufsovy univerzity, kde studovala práva. Momentálně byla ve druhém ročníku. Vypadalo to, že utěšuje matku. I navzdory cvrčkům Max slyšel Jill – její přidušené vzlyky.

Neuměl si ji představit bez manžela a pochyboval, že ona to cítí jinak.

Cestou k domu se Max zastavil a ještě jednou se ohlédl na ulici, jestli ho někdo nesleduje. Hlavou mu probleskl obraz – Hruža likvidující jeho matraci tím velkým nožem – a musel se přinutit, aby znovu začal hluboce a pravidelně dýchat.

Došel na širokou verandu a zazvonil.

V rozlehlé vstupní hale se rozezněl melodický zvuk zvonku, odrážející se od vysokého stropu.

O chvíli později otevřela Michelle umělecky cenné dveře. Obličej měla zarudlý a oteklý. Na sobě volný svetr v délce kabátu, vepředu zapnutý. Když se na něj podívala, její výraz se rozjasnil. „Mocný Max,“ vydechla trhaně a objala ho. „Jsem ráda, že jsi tady. Máma je z těch příprav na pohřeb úplně vyřízená. Ale komu záleží na tom, jestli bude na rakvi liliový věnec? Nikdo se nechce bavit o svém smutku. A o tom, že mu chybí, chápeš? Ano, s ohledem na okolnosti chápu, že jsem přehnaně citlivá, ale to neznamená, že nemám pravdu.“

Znovu věnoval pohled temné ulici a pak za nimi zavřel dveře. Podíval se jí do očí. „Nenech si od nikoho diktovat, co máš cítit, jasně?“

Její hlas zněl jako hlásek malé holčičky. „Ano.“

Z vedlejšího pokoje vyštěkl příkrý hlas její matky. „Kdo je to?“

Max prošel kolem hlavního schodiště a vstoupil do obrovské místnosti v přední části domu. Nebyl si jistý, jak se jmenuje – obývací? Salon? Každopádně tu seděla na jedné z obrovských pohovek Jill, s rudě olemovaným nosem a shlukem popraskaných cév, které jí vytvářely křehký vzor pod jedním okem. Po jejím boku stála křišťálová váza o velikosti odpadkového koše, plná vrbových větviček připomínajících přerostlé nehty.

Lítacími dveřmi z kuchyně zrovna přicházel někdo z personálu. Když se otevřely, zaslechl Max hlasy – rodinné setkání, o kterém mu nikdo neřekl. Michelle přešlapovala na okraji velké místnosti, ruce měla zkřížené a okusovala si spodní ret.

Než jí stačil popřát upřímnou soustrast, mávla Jill jeho smě-

rem pomačkaným kapesníkem. „Proč nemůže nikdo nic udělat? Tolik dní měl strach. A znáš Granta – nikdy se ničeho nebál.“

Max měl pocit, že vstoupil doprostřed jejího monologu. A podle toho, co mu říkala Michelle, tomu tak asi bylo.

„Proto jsme odjeli do chaty do Big Bearu,“ pokračovala Jill. „Abychom byli v bezpečí. Protože po něm někdo šel.“

Maxovi najednou vyschlo v krku. „Kdo?“

„To mi neřekl. Když byl s námi, nikdy nemluvil o konkrétních věcech.“ Jill se pichlavě zahleděla na Maxe. „Vždycky stavěl rodinu na první místo.“

Obvinění.

Ale měla pravdu. Max věděl, že Grant by nikdy netahal do blízkosti svého domova žádné výbušné materiály. A vypadalo to, že Hrůza má stejný názor.

„Ano, máš pravdu.“ Max zalapal po dechu. „Takže myslíš, že to byla pracovní záležitost?“

„Jistě, že to souviselo s prací.“ Natáhla ruku po notesu a naškrábala něco do seznamu věcí, které musí zařídit. Pak odhodila blok zpět na sklo konferenčního stolku.

„Proč nešel na policii?“

Po téhle otázce se ošklivě uchechtla. „Jo, poldové. Ano. Člověk by řekl, že mu pomůžou. Představuješ si, že se do toho vloží a... a... Ale je úžasné, jak jsme ve skutečnosti bezmocní. Když se objeví *opravdová* hrozba, je policie k ničemu. Dokážeš si představit, s kým vším byl Grant na jedné lodi? Představ si, co všechno za ta léta udělal pro *jejich* vyšetřování, pro *jejich* případy. Jenže, jak mi řekl, nabídli mu jen ty klasické byrokratické nesmysly. Vyplnit hlášení. Hlídkový vůz dvakrát za noc u domu.“ Protřela si s námahou oči a rozmazala si oční stíny do kruhů. „Nečekala jsem, že ho hned strčí do programu na ochranu svědků, ale prostě *něco*. A pak tohle. Ježíšikriste. Prý to byl profesionální zabiják. Profesionální. Na Granta. *Nášeho* Granta. A oni neví... Oni pořád nic neví.“

Chvilku tiše vzlykala.

Pocit děsu, hustý a těžký jako olovo, naplnil Maxovi nitro.